

i Aaret 1840 i Kjøbstæderne fandtes en Værtshusholder for hver 238 Indbyggere, er Forholdet nu saaledes, at der er en Værtshusholder for hver 122 Indbyggere. De Bestemmelser, der i Overensstemmelse med Kommissionens Indstillinger ere optagne i nærværende Paragraf, gaa ud paa at indskrænke Værtshusholdernes, Restauratørernes og Konditorernes Antal dels ved at skærpe Betingelserne for Afdgangen til at vinde Berettigelse til at udøve Næring af denne Art dels ved at give Kommunalbestyrelsen Bemyndigelse til med Indenrigsministerens Samtykke at fastsætte en vis bestemt Begrænsning for det Antal Adkomster paa visse Næringsbrug, som i hver af Kjøbstæderne, herunder henregnet Frederiksberg, Frederiksbævt, Marstal, Løgstør, Nørresundby og Silkeborg, kan meddeles, hvorom da det Nærmere maa optages i en for Kommunen udfærdiget Vedtægt.

Til § 11.

Heri er optaget Straffebestemmelser for Forbrugsforeninger, der mod de gjældende Regler udøve deres Virksomhed uden at vinde Borgerklub eller løse Næringsbevis.

Til § 12.

De her foreslaaede Bestemmelser sigte til at lette Afdgangen til at erholde begaaede Overtrædelser af Næringslovgivningen paatalte og straffe. Bestemmelsen er foranlediget ved en af Kommissionen derom gjort Indstilling, som Ministeriet maa finde besøiet.

Til § 13.

Naar Kommissionen endelig har udtalt sig for Ophævelsen af den Indenrigsministeriet efter Loven af 29de December 1857 § 98 jfr. § 55 tilkommende Bevillingsmyndighed, og i dette Diemed stillet Forslag til Forandringer i Lovens § 55 og § 98, har man ikkun delvis kunnet

tiltræde de ffete Indstillinger. Den omhandlede Bevillingsmyndighed vil nemlig, saaledes som det ogsaa blev erkjendt under de Forhandlinger, der paa Rigsdagen førtes om Loven af 29de December 1857, næppe ganske kunne undbrages Regjeringen, dersom man ikke enten kan løsne alle Baand for Næringsfriheden eller vil udsætte sig for, at de i Næringslovgivningen indeholdte Bestemmelser, til Skade for Handel og Industri i det Hele, blive trykkende og ubillige i deres Anvendelse. Dette gjælder navnlig Bestemmelserne i §§ 2, 24, 63 og 64. For disse Vedkommende maa det derhos tillige fremhæves, at det langt fra kan anses hævet over Tvivl, om ikke en Ophævelse af Regjeringens Bemyndigelse til at gjøre Undtagelse fra dem i Modsætning til, hvad Kommissionen har tilsigtet, snarere vilde blive til Skade for Kjøbstædernes Beboere end til deres Fordel. Der staar saaledes tilbage de til Fordel for Kjøbstæderne givne Afstandsbestemmelser, og det er formentlig fornemmelig disse, som Kommissionen har havt for Øie. Uagtet det nu vistnok ikke kan nægtes, at et ubetinget Forbud mod, at nogen som helst Handlende ned sætter sig indenfor den lovbefalede Afstand, paa enkelte Steder vil kunne medføre Ulempe navnlig for de paagjældende Beboere, har man dog med særligt Hensyn til den Praxis, der har været fulgt ved Anvendelsen af Regjeringens Bemyndigelse til at gjøre Undtagelse fra de heromhandlede Bestemmelser, ifølge hvilken der har været tillagt det paagjældende Byraads Erklæring en saa godt som afgjørende Betydning med Hensyn til Spørgsmaalet om en ansøgt Bevilling skulde meddeles eller nægtes, ikke troet, at der kan være nogen væsentlig Betænkelighed ved nu at ophæve den Ministeriet for de nævnte Bestemmelser Vedkommende tilkommende Bevillingsmyndighed.